

[Peter Duetoft]

på, som Fremskridtspartiet dermed har sat i værk.

I betænkningen hedder det bl.a., at Unions-traktaten kan betegnes som bureaukratisk og centralistisk, at det er en afgivelse af den suveræne ret til nationale afgørelser på nær sagt alle områder undtagen kirkepolitik, at sige ja til Unionen er at sige ja til delstaten Danmark, mens et nej til Unionen er et ja til nationen Danmark.

Det var vel nok smukt. Er der to, der står sammen i dansk politik, er det fru Annette Just og hr. Jens Peter Bonde, for det er nøjagtig, hvad jeg har hørt hr. Jens Peter Bonde sige på møde efter møde, men det er bare ikke sandt. Det er ikke mere bureaukratisk, for Europa-Parlamentet får kontrol med bureaukratiet, det er ikke mere centralistisk, for Maastricht-traktaten er mere decentral end Romtraktaten, det er ikke en afgivelse af den suveræne nationale afgørelse på nær sagt alle områder, for rent faktisk er der, som hr. Kent Kirk tidligere har nævnt, den ene paragraf efter den anden, hvori nærhedsprincippet og nationernes egen beslutning bliver understreget, og det dér med ja til delstaten Danmark siger jo meget i sig selv, men sandheden er, at hvis Fremskridtspartiet vil tale sandt, får det voldsomme problemer i denne kampagne, for så kan de ikke længere rende rundt med alle deres påstande om folkepensionen og ikke, som de gør i betænkning-bidraget, påstå, at den danske kultur nu skal harmoniseres med alle de andre landes kulturer, for rent faktisk står der, at kulturpolitik ikke er fælles, og rent faktisk er der ingen siden 1960'erne, der har troet, at man kunne harmonisere de europæiske folks kulturer. Det er en tankegang, der blev forladt i 1960'erne, og som næsten alt andet, Fremskridtspartiet beskæftiger sig med, ligger det årtier tilbage, og det meste er forældet; det gælder også deres EF-politik.

Så stillede fru Annette Just sig op og sagde, at der var folk ude i Europa, der er enige med Fremskridtspartiet, og hiver så nygaullisterne i Frankrig frem – jeg siger velbekomme! Man kunne også have hevet Le Pens folk frem, Schönhubers folk frem, eller hvem man nu havde lyst til at være sammen med, men sandheden er jo, at de mennesker, som Fremskridtspartiet er så glad for går rundt og siger det i Europa, er dem, der vil det stik modsatte

af det, som var svaret på et par verdenskrige i Europa, og det skal jeg vende tilbage til om et øjeblik.

Jeg vil gerne give hr. Kent Kirk ret i, at dette også er et spørgsmål om det danske medlemskab af EF. Efter vores opfattelse vil et nej den 18. maj 1993 føre til, at vi – ikke er tvunget, men af moralske, politiske og logiske grunde – må sige farvel og tak til det samarbejde, vi er i, for man melder sig nu engang ikke ind i en forening, hvis formålsparagraf man kender, for så et stykke tid efter at sige, at man for resten ikke var enig i formålsparagraffen, og så forhindre dem, der har lavet foreningen, i at gennemføre det, de har dannet den for. Det er ikke hæderligt, og derfor skal man vide, at svaret på det er altså de gamle nejsigeres svar, og at Danmarks forhold til EF bliver sat på spil.

Så vil jeg godt vende tilbage til noget, som hr. Pelle Voigt sagde. Hr. Pelle Voigt udtalte, at Maastricht-komplekset var en syg idé – jeg tror, at det er nogenlunde korrekt citeret – og fru Annette Just har jo den ene gang efter den anden her stillet sig op og angrebet dette som nærmest det store onde dyr i åbenbaringen. I øvrigt har fru Annette Just ikke hørt efter, hvad Polen, Tjekkioslovakiet og Ungarn faktisk har sagt, for det er ukorrekt, at det er det indre marked, de vil ind i. De vil ind i Maastricht-aftalen, og hvis fru Annette Just er i tvivl om det, kunne man spørge i diverse hovedstæder, for det er altså den, man har bedt om at blive medlem af, og det er det, man satser på og er ked af at Danmark har sagt nej til.

Men tilbage til hr. Pelle Voigt og fru Annette Just, der i denne sag er enige. Når vi skal have tredje behandling om en uge, bliver det en endnu længere og større debat – de store europæiske og antieuropæiske taler – og jeg er sikker på, at det vil blive afspejlet, at der er en grundlæggende uenighed om, hvorvidt integrationen var svaret på de problemer, Europa havde skabt efter Første Verdenskrig og Anden Verdenskrig, eller om der var et andet svar.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at for CD var EF svaret. De nationale stater i Europa havde igennem starten af dette århundrede bekæmpet hinanden i den ene blodige fejde efter den anden, og efter Anden Verdenskrig var der kloge mennesker med Schuman, Monnet, Churchill og Adenauer i spidsen, som mente,